

M. J. ARLIDGE

**L'UBI
MA,
NE'LUBI
MA**

*Odplata
bude
krvavá*

M. J. Arlidge
LOVE ME NOT

Copyright © M. J. Arlidge, 2017
The author has asserted his moral rights.
All rights reserved.

Translation © 2019 by Matúš Kyčina
Jacket design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6819-7

1

7.05

Southampton sa topil v krvi. Vládlo svieže jesenné ráno, na zemi bola stále námraza, no do mesta sa už zakrádalo svetlo vychádzajúceho slnka. Sonia Smallingová uháňala po vedľajšej ceste a pri pohľade na tol'kú krásu sa musela usmiať. Takéto rána ju robili šťastnou.

Sonia pracovala v Southamptone už takmer desať rokov, no neprestáhovala sa do mesta, pretože uprednostňovala pokojný život na vidieku. Bývala neďaleko Ashurstu, na kraji New Forestu, a ráno najradšej chodila von so psami. Občas jej robili spoločnosť manžel Thomas a príležitostne aj chlapci, keď sa ich podarilo vytiahnuť z postele. Prechádzka s dvoma írskymi červenými setrami po úzkej lesnej cestičke pri východe slnka by bola úžasná aj dnes, no musela si ju odoprieť. V práci čakali novú skupinu, chcela prísť v predstihu a dôkladne sa pripraviť.

Dochádzanie napriek hustej premávke na tristotridsaťšestke znášala dobre, a keď si zalietala na nejakej dvojke, bola v siedmom nebi. Naladila svoju obľúbenú stanicu, zapla kúrenie na maximum a vychutnávala vysoké otáčky novučičkej audiny. Výnimočne si nevybrala základný model, ale vybielila vkladnú knižku a kúpila

športovú verziu. „Chcem si trocha užiť,“ vysvetľovala prekvapenému manželovi.

Cesta bola prázdna, šliapla na plyn. Pneumatiky sa napriek námraze zahryzávali do vozovky. Letmý pohľad na hodinky – sedem päť – prezradil, že do práce príde včasnšie ako inokedy. Aspoň jej nebude šéf dýchať na chrbát.

Zdvihla oči a strýpla. Na ceste rovno pred ňou stála žena, kričala a mávala rukami. Inštinktívne dupla na brzdu, no vytušila, že neskoro – zrazil ju a vina padne na jej hlavu, pretože nedodržala rýchlosť. V okamihu videla celý strašný výjav – hrozný náraz, skrútené telo –, auto však prekvapujúco zastalo niekoľko centimetrov pred stuhnutou ženou.

Sonia sedela ako obarená, srdce jej splasene bilo, v hlave hučalo. Neznáma obišla auto a zabúchala na okno.

„Pomôžte mi!“

Sonia bleskovo odhadla situáciu. Žena mala oblečené vojenské maskáče a trenčkot. Spod prilby jej pri spánku vytekal pramienok krvi.

„Spadli sme z motorky, priateľ sa nehýbe.“

Sonia pozrela dopredu a zažila druhý šok. Na ceste videla zdemolovanú motorku a vedľa nej uprostred vozovky nehybne ležal človek.

Žena plakala a triasla sa. Sonia ukázala, aby odstúpila odo dverí, odopla si bezpečnostný pás a vystúpila. Bola v šoku, no absolvovala záchranársky kurz a cítila povinnosť pomôcť. Skontrolovala, či nejde auto, a podišla k zranenému motocyklistovi. V duchu sa modlila, aby to nebolo niečo vážne. Zažila už kadečo, ale nikdy nevidela niekoho zomierať.

„Počujete ma?“

Kľakla si a opatrne ho prevalila na chrbát. Clona na prilbe bola popraskaná, muž mal zatvorené oči. Nevyzeralo to dobre.

„Žije? Bude v poriadku?“

Sonia si nevšímala vyplašené dievča a nadvihla motocyklistovi hlavu. Bola teplá, čo ju potešilo, no nereagoval. Prekvapilo ju, aká je ťažká.

„Bude to dobré,“ prihovárala sa zranenému. „Počujete ma?“

Nereagoval. Skúsila zdvihnúť clonu, ale zasekla sa.

„Počujete, čo hovorím?“

Stále nič, skúsila to ešte raz a hlasnejšie.

„Pane, počujete ma?“

Znenazdajky otvoril oči a prebodol ju pohľadom.

„Počujem t'a výborne, zlatko.“

Usmial sa a vrazil jej päst'ou do tváre.

2

7.08

V podzemnom parkovisku vládlo skl'učujúce ticho. Zanedlho sa mladí rozpr'chnu autami do práce, skoro ráno tam zväčša nebývala ani noha. Osvietené iba zo pár blikajúcimi neónmi pôsobilo spustnuto a opustene. Helen Graceová kráčala v lesklej koženej kombinéze po fl'akatom betóne.

Náhlila sa k svojej novej motorke na parkovacom mieste číslo dvadsaťšesť. Nerada pútala pozornosť, ale po turbulentnom životnom období sa rozhodla trochu si užiť. Dostala štedré odškodné za neoprávnené uväznenie a patrične ho využila. Väčšinu venovala miestnej detskej charite, zvyšok padol na nákup novučičkej Kawasaki Ninja.

Dnes ráno bola vd'ačná, že ju má. Väzenie ju nezlomilo, no zanechalo hlbokú jazvu. Celé noci nespala, ticho v byte na najvyššom poschodí ju dusilo. Len čo sa jej konečne podarilo zaspať, trápili ju zlé sny. Väčšinou sa odohrávali vo väzenskej cele, bola vystrašená a zúfalá. Navštevovali ju duchovia hollowayského väzenia, zavraždené spoluväzenkyne obviňovali, že ich nedokázala zachrániť. Inokedy ju k sebe vábila sestra Marianne. Najstrašnejšie však bolo, že Marianne sa nezja-

vovala v podobe, ako si ju chcela Helen pamätať, ale s čerstvou dierou v čele.

Budievala sa spotená a dezorientovaná, triasla sa od strachu. Kedysi zbožňovala svoj útulný byt, no deväť mesiacov po prepustení jej pripadal príliš tesný. Uvedomovala si, že problém je v hlave, veď domov bol odjakživa jej útočisko, no napriek tomu sa uprostred noci strhávala zo spánku s rozbúchaným srdcom a prerývaným dychom. Zatial' to zvládala, cítila však blížiaci sa panický atak. Kedykoľvek sa jej naskytlo trochu času, išla sa vyvetrať. Zišla dole do garáže a sadla na motorku. Čierne myšlienky ustúpili, len keď sedela v sedle.

Nebola väzenkyňa, no občas cítila neodolateľnú túžbu *vypadnúť*. Tešila sa z východu slnka a každého nového dňa, ktorý ešte len čakal na svoje objavenie. Zišla zo stojana, počkala, kým sa otvorí brána, pridala plyn a vyrútila sa do svetla.

3

7.09

Sonia cúvala chrbtom k autu. Nohy mala odreté, nechty na rukách krvavé, ale zaberala, čo jej sily stačili. Útočník stál pokojne nad ňou. Točila sa jej hlava, pre-
gálgala slzy a cítila, že po brade jej steká krv. Najradšej by sa vzdala a rozplakala, ale inštinkt jej to nedovolil. Musí sa z toho nejako dostať.

Zostala zaskočená, že otvoril oči, a nevšimla si letiacu päšť. Precitla, až keď sa zvalila na chrbát. Určite mala zlomený nos a na temene, kde sa udrela o vozovku, lepkavé vlasy. Prišlo jej zle, hore krkom stúpala žlč, no prehltna a bojovala.

Chcela sa otočiť na všetky štyri, ale kopol ju do hrude a zrazil k zemi. Nevzdala sa, zrazu však videla všetky tie strašné veci, ktoré jej tam na opustenej vedľajšej ceste urobí. Dovtedy o takých iba čítala v novinách a počula v práci. Poznala nespočetne mnoho obetí, ale nikdy by si nepomyslela, že sa stane jednou z nich.

Rozosmial sa na celé ústa. Rovnako žena. Sonia cítila, ako v nej rastie zlosť. Akým právom s ňou takto zaobchádzajú? Vylákali ju z auta a surovo zbili, hnusne ponížili. Je predsa zodpovedná dospelá žena so zmysluplnou prácou. Okrem toho matka a manželka.

Vrazila do čohosi chrbtom, sled ponurých myšlienok sa pretrhol. Bolo to jej auto, teraz už nemala kam utiecť. Vydesene pozrela na útočníka, ktorý zastal niekoľko metrov od nej. Vyzeral pokojne, priam uvoľnene. Sonia sa ešte viac zľakla – tak sa správajú iba skúsení kriminálni.

„Dám vám peniaze,“ vyjachtala. „Hotovosť aj karty... vezmite si auto.“

Ukázala za seba na audi a vystrúhala neistý, prosebný úsmev. Neznámy ju uprene sledoval.

„Šperky... diamantový prsteň, náhrdelník. Zoberte si všetko, majú veľkú cenu. Neublížte mi, prosím.“

Pozrel jej do očí a zavrtel hlavou.

„To asi nepôjde.“

Vytiahol čosi spod plášt'a a namieril na ňu. Vypleštila oči na brokovnicu s odpílenou hlavňou. Otvorila ústa, no hlas sa jej zadrhol. Zlomene počúvala, ako dodal:

„Tu sa cesta končí, moja.“

4

7.17

Cítala, ako telom rozráža vzduch. Prekračovala povolenú rýchlosť, no nespomalila. Cesta bola prázdna, konečne mala kontrolu – nad strojom aj nad sebou.

Helen viedla taký zložitý osobný a profesijný život, že okrem skorého rána si zriedkakedy našla chvíľku pre seba. Po jej prepustení z väzenia odišiel niekdajší šéf superintendent Jonathan Gardam z policajného zboru. Uľavilo sa jej, že s ním nebude prichádzať do styku, no nepredvídala sprievodné komplikácie. Velenie ani po deviatich mesiacoch nenašlo vhodného nástupcu a Helen musela zvládať prácu za dvoch.

Kedysi by si nerobila ťažkú hlavu a spoľahla sa na svojich podriadených. Helen bola obľúbená a rozhodná šéfka, ale po jej nespravodlivom zadržaní sa mnohé veci zmenili. Pred rokom ju kolegovia na čele so seržantkou Sandersonovou obvinili z trojnásobnej vraždy. Plnili si svoju povinnosť, Helen však zostala otrávená. Jej vlastní, do ktorých investovala toľko energie, sa obrátili proti nej. Viacerí stále pracovali v southamptonskom zbore, ale vzťahy sa nenávratne narušili. Charlie Brooksová bola svetlá výnimka, jedna z mála, ktorá nezakolísala a tvrdošijne verila svojej nadriadenej a priateľke. S ostatnými

to bolo horšie. Boli svedomití, ochotní a hádam aj lojálni, no pocit zrady bol príliš čerstvý a Helen im jednoducho nedôverovala. Azda sa mala prest'ahovať, ale Southampton bol jej domov. Čoraz častejšie však pochybovala o správnosti svojho rozhodnutia.

Pri zdravom rozume ju držali ranné výjazdy na motorke, keď frčala po prázdnych cestách a cítila nespútanú silu živlov. Helen si odjakživa rozumela s rýchlosťou. Keď sedela na motorke, okolitý svet zrazu nebol dôležitý. Zbožňovala ten pocit, akoby už-už mala vzlietnuť.

Prišlo to ako blesk z jasného neba. Zo zákruť sa vyrútil čierny hatchback a očividne nemienil spomaliť. Helen musela v zlomku sekundy zareagovať. Preniesla váhu a strhla riadidlá doprava, len tak-tak sa vyhla zrážke. Auto sa prehnalo tesne popri nej. Vošla do zvířeného vzduchu a stratila ideálnu stopu. Z celej sily dupla ľavou nohou na brzdu. Nedúfala, že udrží stroj pod kontrolou, no musela aspoň spomaliť. Motorka podskočila a pneumatiky zapišťali. Zastala niekoľko centimetrov pred za trávneným jarkom.

Rozzúrene sa obzrela za autom. Tomu somárovi zrejme bolo jedno, že takmer zabil človeka. Otočila sa, že sa pustí za ním a dá mu to vyžrat', no vtom čosi periférne zbadala. Niečo ležalo na ceste. Sprvu si myslela, že šofér zrazil jazveca alebo líšku, ale pri pozornejšom pohľade rozoznala obrisy človeka. Uprostred cesty ležala žena.

Helen nezaváhala, otočila sa a vyštartovala jej na pomoc. O niekoľko sekúnd zoskočila z motorky a rozbehla sa k nehybnému telu. Zložila si prilbu a sklonila sa k žene, aby zistila rozsah a vážnosť zranení. Neznáma mala tvár zamazanú od krvi.

„Bude to dobré, som policajtká,“ prihovárala sa jej. Jednou rukou podoprela zranenej hlavu, druhou vytiahla policajnú vysielaciu.

Žena chcela niečo povedať, vykašľovala však krv a dusila sa. Helen ju opatrne nadvihla, aby zmiernila tlak na dýchacie cesty. Srdce jej stiahlo od strachu. Žena mala v hrudi veľkú dieru. Toto rozhodne nebola dopravná nehoda.

Jemne stisla postrelenej ruku a zavolala pomoc, hoci tušila, že to nezvládne. Zranenia boli príliš vážne, prišla neskoro. Žena sa z posledných síl pokúsila niečo povedať. Zdvihla hlavu, z krvavých pier sa jej vydralo nezrozumiteľné slovo a vzápätí ochabla. Helen ju držala, no bolo po všetkom.

Zomrela jej v náručí.

5

7.21

Emilii Garanitovej vychladli káva i kariéra. Sedela zhrbená za stolom a civela do monitoru bez energie na dokončenie nudného článku. Redakcia southamptonského *Večerníka* sa pomaly zapŕňala, v miestnosti vládol čulý ruch, novinári sa rozbiehali. Väčšine by taká pracovná atmosféra pripadala príjemná, možno dokonca vzrušujúca, no Emilia nezdíeľala podobné nadšenie. Keby jej pred rokom niekto povedal, že skončí tam, kde kedysi začínala, vysmiala by sa mu do tváre. Vtedy pokrývala prípad smutne známych S & M vrážd, odhalila viacero súvislostí, ktoré viedli k uväzneniu Helen Graceovej, a chcela si spraviť meno v Londýne. Budúcnosť mala žiarivé farby, až sa ukázalo, že stavila na nesprávneho koňa. Niekedy si úprimne želala, aby neskrotnú hlavnú vyšetrovatel'ku nikdy nestretla.

Najprv prišla o prácu v serióznych denníkoch a vzápätí ju odmietol aj bulvár.

Kým donášala o živote Helen Graceovej za mrežami, každý chcel s ňou byť zadobre. Noviny sa ochotne priživovali a kydali na Helen. Len čo však vyplávalo na povrch, že obvinili nevinnú policajtku, nenašiel sa nik, kto by ju podržal.

Chvíľu sa ešte potulovala v hlavnom meste, no keďže pochádzala z početnej rodiny, ktorá žila v Southamp-
tone a bola od nej finančne závislá, musela sa vrátiť
domov a doprosovať sa niekdajšiemu šéfredaktorovi,
aby ju vzal na staré miesto.

„Ako pokračuješ s článkom?“

Emilia sa obrátila. Šéf stál vo dverách svojej kancelá-
rie a z očí mu sršali blesky.

„Už to bude,“ zašomrala a v duchu preklínala jeho
cynizmus.

Samozrejme, že nedostala staré miesto, medzitým
naň prijali kohosi iného. Našiel však pre ňu náhradu
vhodnú pre zelenáčov, zrejme aby vychutnal, ako hlboko
padla.

Zatiaľ čo všetky šťavnaté kriminálne prípady dostával
jej nástupca, ona si musela vystačiť s článkami o poru-
šení verejného poriadku a drobných vlámaniach. Práve
dokončievala text o prudkom náraste grafitov v meste,
rozhodne nijaké terno.

Šéfredaktor teatrálnie pot'ukal po náramkových ho-
dinkách a vošiel naspäť do svojej kancelárie. Vedel, že
Emilia sa trápi, a chcel to dať patrične najavo. Počkala,
kým za sebou zavrel dvere, a strčila si do uší slúchadlá.
Odrádzala kolegov od nadviazania rozhovoru a navyše
si našla rozptýlenie – nedávno narazila na policajnú
frekvenciu a pri formulovaní viet do nudných článkov
počúvala zo zvedavosti hlásenia. Nesmela sledovať ho-
rúce stopy, ale aspoň dráždila kolegu, keď z času na čas
prehodila poznámku o nejakom čerstvom prípade,
o ktorom nemal ani šajnu.

Dnes ráno bolo v rádiu opäť ticho. Southampton
v poslednom čase trpel akútnym nedostatkom spravo-

dajských noviniek. Zvažovala, že si uvarí tretiu kávu, keď sa ozvalo vytúžené hlásenie.

„Všetkým jednotkám, všetkým jednotkám. Urýchlene sa presuňte na Barton Lane. Strel'ba s následkom smrti, neznámy páchatel' na úteku.“

Emilia sa ani neunúvala vypnúť rádio, odhodila slúchadlá a vybehla von.

6

7.44

„Bola vydatá.“

Seržantka Charlie Brooksová neveriacky civela na zohavené telo.

Prefrčala cez celé mesto a hneď sa pustila do uzatvorenia miesta činu. Niekedy sa pri rutinných policajných úkonoch strácali dôležité stopy, preto si dávala mimoriadny pozor.

Naklonila sa nad telo a prezerala si zlatú obrúčku na prstenníku.

„Volá sa Sonia Smallingová.“

Podala Helen priehl'adné vrecko na dôkazy. Dnu boli dámska peňaženka, mobil a šnúrka na krk s preukazom do práce.

„Matka dvoch detí, pracuje v tottonskom probačnom centre.“

Charlie si spomenula na vlastnú dcérku, tvrdohlavé batol'a Jessicu, no predstavu hneď zahнала. Pohl'ad na telo úbohej ženy ňou hlboko otriasol, musela sa však sústrediť na prácu.

„Ako sa sem dostala?“

„Podl'a automobilového registra vlastní čierne Audi A tri. V okolí nijaké auto nie je, zato mňa jedno čierne

takmer zrazilo cestou sem. Upozornila som našich na základni, uvidíme, čo zistia.“

„Trvalé bydlisko?“

„Ashurst.“

„Takže išla do práce,“ usúdila Charlie po jednoduchej úvahe.

„Pravdepodobne.“

„Ako je možné, že skončila takto?“

Helen sa otočila a pokynula Charlie, aby ju nasledovala.

Seržantka sa ešte raz zahládela na telo a vykročila za hlavnou vyšetrovateľkou. Helen ukázala na technikov zhrčených okolo motorky, zakrytej lístím v tráve niekoľko metrov od cesty.

„Včera v noci ju ukradli v centre Southamptonu a oči vidne rozmlátili.“

„Čo to znamená? Žeby obyčajná nehoda, ktorá vyústila do ostrej hádky?“

„Je to možné,“ odvetila Helen, no neznela dvakrát presvedčivo.

„Krádež?“

„Ak to bola krádež, tak poriadne spackaná. Nevzali hotovosť, mobil ani kreditky.“

„Lúpežné prepadnutie na opustenej ceste?“

Pozreli sa na seba. Dosiaľ tomu všetko nasvedčovalo, aj keď v Southamptone sa nikdy nič podobné nestalo.

„Možno niečo osobné,“ uvažovala Charlie. „Pracuje v probačnom centre.“

„Vylúčiť sa to nedá, ale väčšinou prichádzala do styku s drobnými zlodejmi a so záškolákmi, nie s vrahmi.“

Charlie sa obrátila k žene, ako keby mŕtva Sonia Smal-

lingová mohla poskytnúť odpoveď. Telo však medzitým narýchlo zakryli provizórnym stanom.

Motív surového činu zostával nejasný, vražda na opustenej ceste nedávala zmysel. Vo vzduchu viseli nepríjemné otázky.

Odkiaľ vrah vzal zbraň? Aký mal motív? A predovšetkým, kde je teraz?

7

7.59

Prstami bubnoval po volante a čakal na zelenú. Cesta do Southamptonu prebehla hladko, no zasekli sa medzi pracujúcimi a mamičkami v rannej zápche na kruhovom objazde Charlotte Place. Mal kožené rukavice, kontakt s ručne šitým koženým pot'ahom na volante mu robil dobre, ale najradšej by už odtiaľ vypadol. Trpezlivosť nikdy nebola jeho silná stránka.

„Kukni na tých dementov.“

Vo vedľajšom pruhu zastalo veľké strieborné SUV. Šoférovala mladučká, sotva dvadsaťročná žena so slovanskými črtami. Vzadu viezla náklad – dvoch chlapcov so slúchadlami na ušiach, ktorí civeli do malých obrázkov.

„Poondiati zombíci.“

Jeden chlapec sa otočil, ako keby ho počul. Prebodol ho pohľadom, načo mladý vystrašene sklopil uši. Zaskeril sa a prebehol po ostatných autách. Muži v oblekoch, ženy v kostýmoch, vystresované mamičky, ľahostajné opatrovatel'ky uprostred každodenného zhonu, bez najmenšieho poňatia, čo sa deje. Čo by spravili, keby videli to, čo on? Na podlahe pri sedadle spolujazdca dve spoľahlivé brokovnice s odpílenou hlavňou,

nabité a pripravené do akcie. Zjačali by od strachu? Vzali nohy na plecía? Poprosili o selfie?

„Somári,“ súhlasila jeho spolucestujúca, zatiaľ čo sa hrabala v odkladacom priečinku. Vytiahla napoly vymúľané mentolky a otlčenú škatuľku A-Z. Stiahla okienko a napriek zjavnému nesúhlasu starého deda vo vedľajšom aute ich vyhodila von oknom.

Zahládel sa na stĺp pri ceste. Bola na ňom dopravná kamera, snímala najrušnejší úsek komunikácie. Mierila priamo naňho, ako keby si jediná uvedomovala, s kým má tú česť. Zvedavo do nej pozrel. Identifikujú ho? Alebo ju? Aké rozlíšenie majú také dopravné kamery?

Netúžil po sláve. Mnohí by pre ňu vraždili, najmä ženy, no nebola to jeho šálka kávy. Kedysi vychádzal z anonymity, len keď sa niečo zomlelo, keď ho bolo naozaj treba. Dnes si to prvýkrát užíval.

Naklonil sa, aby ho bolo čo najlepšie vidieť, zdvihol ruku a pomaly vystrel prostredník. Dlho žil v ústraní, ďaleko od ignorantského sveta s klapkami na očiach. S tým bol koniec.

Čoskoro všetci spoznajú jeho meno.